

SRPSKO KONSULTATIVNO VEĆE
Sarajevo
Akademik g-din Ljubomir Berberović

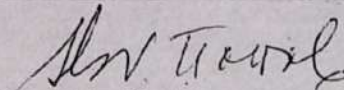
Poštovani gospodine Berberoviću,

Vaš poziv da 27. marta budem u Sarajevu, na Vašoj skupštini, shvatio sam sasvim ozbiljno. Od Vašeg prvog poziva do danas svakodnevno, nas dvadesetak se dogovaralo kako da putujemo. Nastojali smo da transport obezbedimo preko odgovarajućih službi OUN ali, sada nismo uspeli.

Prema patnjama vas Sarajlija, koji ste usred ratnog vrtloga, naše nedaće su manje važne. Spadam u krug onih ljudi koji su još pre izbijanja rata strepeli da će nas zlo zadesiti. Često sam dolazio u Sarajevo, Mostar, Tuzlu, Brčko, Živinice, da bih učestvovao u građanskim političkim inicijativama, ali se pokazalo da su one daleko slabije od nacionalističkih i šovinističkih organizacija. A kada je izbio rat u Sloveniji i Hrvatskoj, baš u Sarajevu smo se mesecima okupljali da bismo našli put i način za sprečavanje totalitarnog rata u Bosni i Hercegovini, ali nas je malo ko u tome podržao, ni su domaćih ni su međunarodnih činilaca. Potom sam, kao i mnogi drugi Beogradjani, učestvovao u različitim akcijama protiv rata, ali ni u tome nismo naišli na značajniju podršku. Čak ni skromna pomoć u paketima ne stiže do nevoljnika kojima je namenjena.

Možda sam nekim bogazama i mogao da se prikradem do Vašeg skupa, i time umirim vlastitu savest. Tako nešto, međutim, ne smatram primerenim Vašim patnjama i zajedničkim nadama. Verujem da ne grešim što smatram da najbolju pomoć Sarajlijama možemo pružiti pre svega organizovanim delovanjem. Radi toga smo istrajni u težnji da uspostavimo neposrednu i trajnu komunikaciju. Zbog toga ćemo biti uporni u zahtevima službama OUN da nam obezbede dolazak u Sarajevo. Time će i oni pokazati da ozbiljno drže do životnih interesa građana koje je rat najviše pogodio. Tek kada se naš glas bude čuo - i uvažavao - tek tada će se realno zakoračiti ka okončanju rata.

Podržavam sva Vaša nastojanja da postanete organizovani učesnik u mirovnom procesu. Ni ja, niti moji prijatelji, koji su već dugo spremni da dodju u Sarajevo, ne odustajemo od toga puta, i radi Vas, a i radi nas samih.

Nebojša Popov

Beograd,
26. marta 1994.